

NHỮNG CON CHỮ DIU DÀNG

BÀI VIẾT CHO LINH-HỒN- NHẬT-NGUYỆT-BUỒN-NHƯ-NHAU.

(Tâm bút).

□

1.

“Ngay bây giờ, sau phen thất bại, tôi tiếp tục tin rằng, đẹp hơn cả vẫn là cố gắng yêu mãi, cho dù người khác không muốn thế.”

(Maintenant encore, après l'échec, je continue à croire qu'il est plus beau d'essayer de les aimer, fut-ce malgré eux.) (Trích “Climats” của André Maurois).

Hai đêm liền không ngủ, ngồi đọc tập nhật ký viết trong hai tháng sống điên đảo tại Nha Trang dạo trước Tết Đinh Dậu 2017, thấy như bị cuốn sâu vào giòng xoáy u buồn của kỷ niệm.

Định soạn thành “Đoạn Kết” cho Nhật Nguyệt Buồn Như Nậu, lấy tựa đề “Định Mệnh Và ý Chí Con Người Thường Lỗi Nhịp”, nhưng chỉ mới hai phần đã có cảm tưởng như những con chữ của mình ĐANG pha màu tàn nhẫn. Vì vậy sợ, ngưng ngay, không tiếp tục.

Hai tháng nhìn lại, thấy thật đẹp trong những sự việc xảy ra “rất-đau-lòng-không-đẹp”.

Tác phẩm mở đầu bằng “*những-ngày-tháng-đi-vào-đời-nhau-tại-Nha-Trang*” nay được kết thúc bằng “*những-ngày-tháng-ra-khỏi-đời-nhau*” cũng tại Nha Trang. Ôi! Nha Trang! Thành phố in dấu thật sâu trong trái tim và kỷ niệm!...

Nhân vật chính của Nhật Nguyệt 45 năm xưa nay đã “hoàn-toàn-trở-thành-Người-Tác-Phẩm”. Mà, với những Con Chữ, tôi không bao giờ muốn làm cho đau lòng chúng.

Tùng con chữ mang từng linh hồn nhỏ. Gom các linh hồn nhỏ đó lại, kết thành một-chuỗi-mẫu-chuyện.

Các mẫu chuyện cấu thành Đoạn Kết tác phẩm chính là những giòng huyết lệ rút từ trái tim tác giả viết xuống thành câu thành chữ, y hệt như khi chúng xảy ra cho nhân vật chính trong hai tháng sống cuối cùng ở Nha Trang.

*

**

*/ **Ngày 3 tháng 1, 2017**, chúng tôi xuống Nha Trang trên một chiếc xe van 7 chỗ mướn riêng, có mặt Túy Tâm, Lửa và Lộ.

Ngay từ bước đầu của cuộc “bôn tẩu” đã thấy dấu hiệu của sự thất bại.

Căn nhà nhỏ nhờ Giang thuê sẵn tọa lạc trên đường Hoàng Văn Thụ trông thật tẻ. Nóng bức, chật hẹp, đồ đạc ngổn ngang không còn chỗ bước...

Trên anh là im lìm câm nín; trong tôi là tan hoang rời rã.

Gục mặt trên một cái valise, tôi chưa kịp tính gì, không biết làm gì thì thấy Tâm (đã trở về nhà, giờ quay lại) nói:

“Má bảo sao không về nhà Má ở?”

Tức thì quyết định dọn đi khỏi nơi chốn tù túng này ngay.

*/ Căn phòng lầu hai Di cho tá túc nhìn ra sân thượng (có trồng nhiều rau quả) vừa đủ chỗ kê cái giường nhỏ (cho anh nằm; còn tôi trải chăn ngủ ngay trên sàn gạch), cái bàn viết, cây keyboard và một hàng móc áo.

Tôi nhanh tay bày biện; chẳng mấy chốc biến nó thành một nơi chốn thân mật vừa đủ với tranh ảnh và nhiều tác phẩm chữ nghĩa.

Nhìn những cái chemises hai người treo cạnh nhau, chợt thấy lòng rung động, tôi nói:

“Từ nay anh không còn sợ phải mất em nữa.”

Anh đáp nhỏ:

“Lúc nào cũng sợ...”

Tôi thốt ngơ ngàng.

*/ **Nha Trang, thứ Bảy 14/1/2017**

Lúc 3 giờ sáng, tỉnh giấc ngủ, tôi ngồi vào bàn, edite lại tác phẩm Thời Gian Và Nước Mắt.

Trong cái thế giới này của tôi, anh KHÔNG có vị trí. Và CŨNG CHẴNG BẮT CỨ AI CÓ VỊ TRÍ.

Ý niệm về “cái thế giới đó” từng thôi thúc trong hồn suốt buổi sáng đi thăm mộ anh Thùy, qua đến buổi chiều đi với anh đến phòng làm răng và tới tối Giang ghé thăm, tôi đã tỏ thật cùng nó, xong kết luận:

“Cô thấy có tội với Những Con Chữ đã bị cô bỏ rơi kể từ khi về VN và quay cuồng theo chuyện bác Ngọc.” Tư tưởng trở về Mỹ, ngồi vào cái góc riêng mình trong căn nhà những-người-trăm-năm-cũ nẩy sinh từ đó.

Anh xa lạ với tôi? Hay là chính tôi làm cho anh xa lạ khi chui vào một không gian mà anh không tìm ra chỗ đứng? Hãy cứ nghĩ như thế để bào chữa giùm anh trạng thái lặng lẽ xa cách xảy ra từ một tuần qua.

Ngoài trời mưa rơi cuồng nộ. Liếc nhìn tấm thân gầy yếu nằm co trên giường, tôi thấy xót xa vô cớ. Nghĩ, ít ra trong căn phòng này có tôi hiện hữu nơi bàn viết, hẳn anh nghe ấm lòng hơn là nằm một mình trong căn phòng trọ tại Dalat? Như vậy “cũng đủ” để biện minh cho những chuyện biến và quyết định thay đổi liên hồi trong tôi hơn một tháng qua kể từ ngày trở về VN.

*/ Nhận thư chị Kim Chi:

Sài Gòn, Thứ Ba, 17/1/2017

Mong em nhận được Email này.

Hồi năm đó ở Dalat, đầu tháng Giêng 1975, trước ngày mất nước, tại số 33 Phan Đình Phùng, sau khi tan vỡ mối tình với anh Ngọc, em dọn lên lầu trên, sát mái nhà, ở một mình. Còn phòng dưới gồm chị, Noel guitare, cu Tý, anh Ngọc, và con trai chị 11 tuổi.

Đêm, nằm bên giường lớn với Noel và cu Tý (giường nhỏ là mẹ con chị), anh hay tâm sự với chị (bằng English). Anh nói: “Chưa bao giờ yêu ai như đã yêu em”, và bảo chị “phải nên thông cảm cho anh.”

Chị đáp: “Em rất hiểu hoàn cảnh của anh.”

Hai anh em chuyện trò tới gần sáng; chị mệt quá mà anh thì vẫn cứ kể về em... Luôn luôn chị là người... khò khò trước.

Qua cuốn Nhật Nguyệt, thấy em nói chị ghét em là không đúng. Ban đầu chưa nghe anh kể, chị cũng bực em lắm theo thái độ và những cử chỉ “bất cần đời” của em... Chị là ca sĩ nhưng tánh không nghệ sĩ chút nào. Chị chỉ có lương tâm, có lòng thương người, thông cảm cho hoàn cảnh kẻ khác mà thôi.

Vài hàng để em biết chị một phe với em chứ không phải người thù như em nghĩ. Em cứ hỏi anh Ngọc sẽ hiểu... Hihihih.

Chị Kim Chi.

*/ Thư gửi chị Kim Chi.

Nha Trang, Thứ Ba, 17/1/2017

Chị ơi,

Ra Nha Trang chơi với bọn em đi. Em và cả nhà Dì mời thật đó. Có phòng cho chị ngủ, ăn cơm chung với em và anh Ngọc.

Có “một PHÉP LẠ, RẤT LẠ” vừa xảy ra cho em hai ngày nay SAU KHI em đã muốn buông xuôi mà đầu hàng số phận. Chuyện thế này, chị ạ:

Cách đây 11 ngày, một bữa em ra phố, về, thấy anh Ngọc nồng mùi rượu, say bí tỉ, em đem chai rượu thừa đồ đi Ngày hôm sau nói với anh:

“Em tưởng về VN tìm lại Âm Nhạc đã mất (mà anh là biểu tượng) sau khi chúng mình đã ra khỏi đời nhau 42 năm cũ. Bây giờ biết anh không đúng như vậy, thì thôi anh nên trở lại con đường của anh, còn em về Mỹ, từ đây vui chôn tất cả ảo tưởng âm nhạc.”

Thế là từ đó (đã 11 ngày rồi) anh không còn uống rượu. Dù vậy bao giờ cũng thấy anh nằm im trên giường như chết, không nói không rằng với bất cứ ai.

Em tìm đủ cách vẫn không kết quả. Em đâm thất vọng thật sự, nghĩ rằng anh đã bị tàn phá hoàn toàn bởi các người đàn bà đi trước, giờ em có tài thánh cũng không làm thay đổi được...

Một bữa em nói:

“42 năm xưa, một sáng thứ Bảy, thức giậy trong tay nhau, em đã than thở với anh, xin anh nghĩ lại giúp em, ra đường phải nhìn trước ngó sau sợ chị Lan bắt gặp, trong công việc bị đồng nghiệp ganh ghét, tâm tình riêng lại gặp anh quá ghen tương bần gặt, em đâu có chút nào hạnh phúc... Thì khi ấy anh nhận lỗi, hứa sẽ sửa đổi... Nhưng rồi đâu cũng vào đấy và cuối cùng đưa đến chuyện chúng mình xa nhau đến 42 năm.

Mãi sau, bất cứ lần nào gặp lại, em cũng đều nghe anh nói lời hối tiếc theo buổi sáng chuyện trò ấy...

Vậy mà bây giờ, sao anh vẫn bỏ rơi những gì đang nắm trong tay bằng các thói quen tệ hại của anh?”

Anh ngồi im.

Em tiếp:

“42 năm, thời gian tàn phá anh theo những cú choques nghiệt ngã, nhưng trong 42 năm đó, thời gian nào có buông tha em? Nếu không gọi rằng HON thì cũng quyết chẳng THUA anh trên những nhát roi định mệnh, cú quất này chưa kịp làm em té thì cú khác đã tấn công tới tập ngay. Vậy mà tại sao em vẫn đứng (dù trên đôi chân rất yếu)? Bởi vì em KHÔNG CHO PHÉP mình ngã. Em phải THẮNG định mệnh và thắng cả chính con người mình.”

Anh vẫn ngồi im..

Đến khi nản quá, cứ mỗi chiều, em đều lấy violon ra đàn, liên tiếp hàng ba bốn giờ liên tục. Những cú techniques cổ điển lướt qua dễ dàng trên đầu ngón đến dường bờ ngõ. Những coup d'archet khó bắt, được em chế ngự chẳng chút nhọc công.

Em như đang sống lại tâm trạng vô tư của thời gian theo học trường Nhạc. Trái tim bồi hồi, lòng riêng nghĩ:

“Chỉ người tình Âm Nhạc là được em chọn từ khi niên thiếu. Cũng chỉ người ấy mới THẤT SỰ YÊU EM; còn anh Ngọc, Nguyễn, TNH, anh Uyên Thao... hay bất cứ ai cũng đều là CÁI BÓNG MỜ, gặp đó rồi mất đó.”

Và em thấy ấm lòng theo ngón đàn càng lúc càng thêm da diết, trong ý nghĩ tin rằng “người Âm Nhạc” đang trở về ôm em vào ngực sau mấy chục năm em từ bỏ “anh ta”.

Nào dè, phép lạ đã đến, “tiếng đàn em đã thức tỉnh anh Ngọc.”

Một buổi, anh bắt đầu nhòem dậy khỏi giường, lò dò đến trước em.

Em hỏi:

“Anh có muốn trở về Dalat không?”

Anh lắc đầu:

“Không” một cách rất cương quyết.

Và tiếp:

“Anh đi theo em là chỉ muốn được đàn với em. Anh xin em cho anh đàn với.”

Đôi mắt anh ứa lệ:

“Anh van em điều đó. Anh biết tài nghệ anh bây giờ không còn xứng đáng với em nữa, nhưng xin em cho anh cơ hội cuối. Anh rất thèm đàn với em.”

Thế là kể từ hôm qua, anh đệm cho em bằng keyboard mỗi sáng, chiều và tối, kéo dài hàng vài giờ liên tục. Vì vậy, sớm ngày mốt (thứ Năm), em sẽ lên Dalat, thuê xe tải chở cây đàn piano em mua dịp hè 2016 về Nha Trang, cho anh tập dượt mỗi ngày với em.

Bây giờ em cũng không biết nghĩ thế nào về hiện tại này? Hai đứa con em CHƯA BIẾT chuyện anh Ngọc. Chúng cứ tưởng em đi VN chơi rồi quay lại Mỹ. Em cũng mặc kệ, việc đến đâu hay đến đó. Rõ ràng là từ ngày 26/11/2016 trở về VN đến nay, mọi thứ đưa đến liền liền, em không có lấy một giây để suy nghĩ mà chỉ phải đưa tay ra nhận lấy tất cả sự việc, y hệt như có bàn tay ai đó dúi vào tay em bắt phải nhận.

Mong ước của em là LÔI ĐƯỢC anh Ngọc lên khỏi cái hố đọa đày mà anh đã nhiều năm lặn ngụp. Làm được như thế cũng là việc tốt. Vì vậy, nếu hai đứa con có điều tiếng gì, em cũng nhận hết.

Định bụng, thu xếp chỗ ở yên ổn cho anh trong nhà Dì xong thì em sẽ đổi vé máy bay về Mỹ sớm, thu xếp chuyện nhà ở Mỹ đâu vào đó, xong quay lại VN, tô bồi căn nhà nhỏ ở biển Nha Trang sống tới cuối đời bên anh. Rồi lại nghĩ, tính thì cứ tính, còn Trời bắt làm sao thì đành theo mà làm vậy.

Chị ơi cũng chỉ “chị là người bạn duy nhất còn quay lại với anh Ngọc (và em)” làm sao em xa lánh chị cho được? Bốn mươi hai năm trước chị em mình còn trẻ nên có nhiều lầm lỗi. Còn giờ đây mình đã già rồi, suy nghĩ và hành động phải hoàn toàn khác.

Ít hàng thông tin chị biết về tình hình anh Ngọc.

Lúc này anh bỏ rượu, ăn uống đều, tập dưỡng sinh với Dì mỗi sáng, nên trông tươi tỉnh lại.

+ Tối hôm qua em nói với anh:

“42 năm trước, anh thường bảo, ‘Em thật giỏi, LÔI anh lên được từ đống sắt phế thải của thành phố Nha Trang.’ Lúc nghe câu đó, em KHÔNG nghĩ gì khác ngoài một tình yêu rộng lớn đang được anh trao tặng. Giờ đây, 42 năm sau, nếu anh SỐNG LẠI thật sự với Âm Nhạc thì mới đáng gọi là phép lạ cho em.”

Em ngừng nghe, thương mến chị.

Em của chị,

Thu Vân.

□

II.

*/ Nha Trang, Chủ nhật 22/1/2017 (25 Tết).

Cùng anh đến “thử lửa” tại phòng trà Lê Bảo đêm nay, có sự hiện hữu của Túy Tâm, Nguyên, Cự & Châu và Loan & Bảo nơi hàng ghế thứ nhất.

Đèn sân khấu được yêu cầu hạ nhỏ; micro tắt; âm thanh violon-piano nguyên thủy trở lên bản Tango Uno, kế tiếp Nửa Hồn Thương Đau trước bạn hữu và đám khán giả xa lạ.

Trong tiếng vỗ tay, tôi thấy ngỡ ngàng pha lẫn cảm động (y hết tâm trạng của đêm thứ nhất xuất hiện tại dancing Nautique Nha Trang, ngày 25/7/1974). Giọng đàn tôi vẫn đượm đầy (tính khí) mãnh liệt; phần anh có vẻ e dè, thiếu tự tin...

Ở mục sau, anh chơi solo bản Misty, dáng cúi trầm trầm, giọng đàn điềm đạm (không còn nét sống động như trên sân khấu ngày cũ).

Ở phần ba lại đệm theo tiếng violon ba bản Phôi Pha (Boston), La chanson d’Orphée (Rumba) và Romance de Guitare (Tango).

Ánh sáng vẫn được hạ, micro vẫn bị tắt, trong bóng tối mờ mờ, tôi vùng vẫy tay archet, thỏa thích.

Trông anh rõ ràng phấn khởi, trên đường về, trong phòng riêng, cứ mãi hỏi:

“Em có vui không?”

Và cũng cùng câu tôi hỏi, anh đáp:

“Vui lắm em à. Ngày mai mình sẽ tập dượt nhiều hơn, chuẩn bị cho đêm 28 Tết trở lại như lúc này mình đã hẹn với đám Lê Bảo, nghe em.”

Sao thấy thật ái ngại cho anh... Bên cạnh tôi vẫn dáng dấp lãng du phiêu bạt thì anh đã là một ông lão lưng còng, bước chân chậm chạp...

42 năm tàn phá anh nhiều quá!

Thời gian không chừa ai hết nhưng so với tôi, rõ ràng thời gian đã khắc nghiệt cùng anh hơn.

Tôi nói với anh (và Túy Tâm):

“Ngày nào còn ở Nha Trang, ngày ấy em vẫn còn đưa anh đến phòng trà Lê Bảo. Chủ nhân tại đó có thể kiếm thêm chút tiền từ sự hiện diện như khách của đám mình, còn mình thì được cái piano để cùng nhau tìm lại Âm Nhạc.”

Anh gật đầu tán thành ý kiến.

Tôi thật không ngờ cái mà tôi đi tìm 42 năm, nay đã (mơ hồ) “thấy được”, dấu cảm giác thật mong manh không biết lúc nào “nó” bay mất.

Nhưng rồi tự nghĩ, tất cả mọi sự đều chỉ là “mong manh”, có đó rồi mất đó. Tôi đã quá quen với những sóng gió Đời nên chỉ thấy lòng chịu đựng đến thành lãnh đạm với bất kỳ niềm vui hay nỗi buồn nào đưa tới cho mình.

Dù vậy, vẫn luôn luôn tự hỏi, nếu một ngày Âm Nhạc lại lần nữa vượt khỏi tay thì tôi sẽ ra sao? Biết có còn đứng vững, lãnh đạm như đã từng lãnh đạm, đứng vững với mọi người, mọi thứ?

*/ Thứ Ba, 24/1/2017 (ngày 27 Tết).

Tỉnh dậy lúc nửa khuya sau một giấc chập chờn từ hai viên thuốc ngủ, ngồi nhìn mông lung ra ngoài cửa sổ, hít từng cơn gió lạnh, tôi thấy thật yêu Nha Trang. Mùa này có cái gió rất đẹp vương vương không khí. Mùi muối mặn thổi về từ xa khơi biển cả. Cho dầu Nha Trang không phải là nơi chôn nhau cắt rốn của mình, nhưng đã ghi được trong tôi những tình cảm rất đậm.

Đó là tuổi trẻ. Là vùng đất cất giữ giùm tôi vài quãng đời rất đẹp.

+ Khi 22 tuổi, những bước một mình trên phố Độc Lập tóc dài bay bay theo gió;

+ Lúc 25 tuổi, những đêm tan dancing Nautique trở về căn nhà 7B Quang Trung, tóc dài cũng bời rời gió bay...

Những kỷ niệm có hình có dáng, gắn sâu trong vùng trời ký ức. Những nỗi niềm “đi luôn” vào chữ nghĩa tôi ngay từ thuở đầu cây bút được cầm lên.

Nhìn vào anh, dáng nằm nghiêng cô lè, tôi thật lòng xúc động. Càng nhiều hơn khi nhớ lại đoạn nhật ký viết vài tháng trước (Thứ Ba Aug. 16/2016) sau khi từ VN trở lại San Jose:

"Cái gì đã khiến ta LẠI muốn bắt đầu?"

Chẳng thể biết được ngoài nỗi biết của một thứ tình cảm xót thương và SỰ NHẬN THỨC RA nỗi thèm muốn sống lại trong âm nhạc giữa trái tim ưu phiền đau khổ ấy.

*Chỉ tiếng đàn ta mới khiến được mười ngón tay thanh nhã của anh 'cựa quậy', (như lời một lần anh nói trong hai tháng hè vừa trôi: "**Anh muốn đàn với em, và chỉ với em thôi!**")*

Vai trò "Đưa tay ra với anh để cùng bắt chộp lại đứa con Âm Nhạc" tôi đã hành động.

Vậy, có thể nào lại thông tay ở giai đoạn này để đành nhìn anh lặn ngụp trong vũng sâu nghiệt ngã riêng anh?

*/ Thứ Tư, Jan. 25/2017 (28 Tết).

Đến phòng trà Lê Bảo. Khách đông. Tiếng violon vẫn được vỗ tay nồng ấm.

Từ trên sân khấu nhìn xuống có những người bạn hôm trước, nhớ lại lời của cả ba sau đêm “thử lửa thứ nhất”: “Ngồi dưới nghe và nhìn, thấy rõ là chị ‘đỡ’ rất nhiều cho anh Ngọc” mà nghe thật xót xa vô cùng cho con người từng một thời nổi tiếng “tài hoa âm nhạc”.

"Cứu cánh biện minh cho phương tiện!"

Con đường đi tìm Âm Nhạc quả thật chông gai, từ khởi thủy còn là sinh viên trường Nhạc Sài Gòn đã nhận biết, mấy chục năm cầm đàn luôn biết, và đặc biệt ở giai đoạn cuối này (với anh), càng thấu biết rõ ràng hơn.

Tuy nhiên nghĩ, dù với bất cứ “*phương tiện*” nào, tôi cũng quyết lòng giúp anh vượt qua để đến một cái “*cứu cánh*” tốt đẹp.

*/ Đêm 29 Tết (Jan. 26/2017, thứ Năm).

Lại đến quán nhạc Lê Bảo với Tâm, Trinh và Cự. Mời cả vợ chồng Thúy & Hiền (pianiste ở Palace Dalat).

Trinh chụp ba tấm ảnh với những lời đăng lên Facebook như sau:

-Cuối năm đi nghe nhạc xả stress. Lâu lắm rồi, dễ hơn mấy mươi năm từ 1974 mới nghe lại anh Ngọc và chị Thu Vân hòa đàn. Nhớ thời học Dalat, cuối tuần hai chị em thường đến Dancing Duy Tân nghe tiếng đàn anh chị; nhớ làm sao cái thời sinh viên “trẻ trâu” ấy!!!

+ Cùng hứng thú đó, tôi ghi bên dưới ảnh của Trinh:

“Thời Gian tàn phá tất cả. Nhưng Thời Gian sẵn sàng mỉm cười rộng lượng với những tâm hồn luôn luôn trân quý Âm Nhạc, Văn Chương, Nghệ Thuật.

Cuộc hội ngộ đêm 29 Tết (Thứ Năm, 26/1/2017) tại phòng trà Lê Bảo Nha Trang là một điển hình tốt đẹp.

Bốn bản nhạc Bóng Cây KoNia, Quando & Cachita, Blue Sky, Valse dans l’Ombre là những cái vuốt ve êm ái trên hai tâm hồn từng bị đọa đày nghiệt ngã bởi một quãng chia cách rất dài 42 năm của Thời Gian.”

+ Riêng tấm ảnh Diêu Cự, rất đẹp, chuyên qua, tôi ghi vào bên dưới:

“Tái hợp cung đàn dang dở với anh Phùng Kim Ngọc đêm 29 Tết (Thứ Năm, Jan. 26/2017) tại quán nhạc Lê Bảo Nha Trang sau 35 năm Thu Vân giã từ sân khấu.

Ôi! Nỗi hân hoan của cuộc hội ngộ muộn màng

Trong một ngày đông Nha Trang

có mưa dầm gió buốt

Hãy tha thứ cho em!

-Nhưng hơn tất cả-

Xin tha thứ cho em

Vì em CHẠM QUAY VỀ với anh.”

Khách vắng. Đêm giáp cuối năm lạnh, âm thanh violon piano làm ấm không khí. Với bản tango Blue Sky sau cùng, anh đệm gần như hoàn hảo.

Tự nhận thức tiếng violon rõ ràng truyền cảm và “có lửa” (chữ dùng của Cự). Nhưng... để làm gì và được gì kế tiếp theo sau?

Tan đêm nhạc, Cự chở anh về bằng xe gắn máy. Còn tôi đi bộ với Tâm & Trinh.

Gió heo heo lạnh. Đêm 29 Tết không khí Nha Trang thật tuyệt mà lòng sao vô cùng hoang vắng? Con đường Yersin mang đầy dấu ấn một thời Nhật Nguyệt... nay lại trở nên xa lạ trong ý tưởng.

Về nhà Dì, ngồi trước bàn viết, hai tay ôm đầu.

Anh nằm im phía sau.

Cảm nhận cô đơn hơn bao giờ.

Nghĩ, hiện tại này với những gì đang mong muốn quả thật là mơ hồ sương khói. Anh không làm trái tim tôi ấm, ngay cả trong tiếng đàn cũng thấy hững hờ, xa cách.

Còn tôi, tâm trạng lúc nào cũng y hệt những ngày ở Mỹ, dửng dưng, lãnh đạm. (Thêm nỗi “sợ hãi” mỗi khi tưởng đến điều quay trở về).

Nhưng, chẳng lẽ cứ đi hoài, đi hoài trong suốt cuộc hành-trình-cuộc-đòi-đơn-độc?

Ảo tưởng âm nhạc gần như đã vỡ. Thôi cũng đành, còn biết làm sao?!

Nửa khuya, trời bỗng dưng đổ mưa thật to. Y hệt những ngày vừa qua, cả đêm gió lớn mưa dầm trong cơn thịnh nộ của Thượng Đế.

Uống một viên thuốc ngủ. Vẫn thấy lòng buồn phiền quá nên uống thêm viên nữa...

Nghĩ, uống trọn cả ống gần trăm viên trong tay có lẽ lại hơn!

***/ 30 Tết (27/1/2017, thứ Sáu).**

Đọc lại những giòng viết hôm qua, thấy rõ là tâm tư thật đảo điên, chập chùng lên-xuống!

Tuy vậy, những lời đơn giản của Tâm “*Chị nên kiên nhẫn giúp anh vượt qua...*” đã làm bùng trong tôi một ý thức trách nhiệm.

Phải rồi! Tất cả cuộc đời anh đã giao trọn vào tay tôi kể từ ngày từ bỏ Dalat (hôm Thứ Ba Jan. 3/2017), vì vậy, chỉ có tôi mới PHẢI làm điều kiên nhẫn ấy. Anh đang là con bệnh rất nặng, tự tôi đã lãnh phần chữa trị thì hãy nên kiên nhẫn như lời khuyên của Tâm.

*/ Lúc 6 giờ chiều, theo lời mời từ tối 29 Tết gặp nhau ở quán nhạc Lê Bảo, tôi và anh đến chú Hiền (pianiste Palace Dalat). Chai Rémy Martin được khai ra đãi. Không gian cuối năm tẻ nhạt nhưng rượu thật ngon và câu chuyện giữa ba người nhạc sĩ bạn cũ thật sống động với chủ đề Âm Nhạc.

Khi yêu cầu tôi đàn lại Bóng Cây KơNia, anh đã nói:

“Em chơi bản này rất hay. Từ 1975, nghe tụi miền Bắc hát bằng cái giọng eo éo, anh thấy chói tai và tiếc cho những giòng nhạc tài hoa của Phan Huỳnh Điểu. Vậy mà lần đầu mùa hè năm 1997 nghe em đàn trong căn nhà số 12 đường Nguyễn Tri Phương Dalat, anh ngỡ ngàng thật nhiều.”

(Trang NK đang dở...)

Lúc gần giao thừa, chúng tôi vội vã chia tay vợ chồng chú Hiền và cô Ngọc học trò để kịp tranh thủ với một năm mới đang sắp sửa tới trong 20 phút sắp đến.

Trên taxi, tôi bảo chú tài xế:

“Cố chạy cho kịp nghe con. Cô không muốn là người đập đất đầu năm trong nhà Dì cô, lỡ xui thì kẹt lắm.”

Thế là giữa đường khuya, chú cứ bấm kèn tin tin, các chiếc xe còn đầy trên phố phải tránh giạt ra hết.

Thật thú vị trong lòng! Đây là lần đầu tiên tôi được đón giao thừa ở Nha Trang. Những tháng năm tuổi trẻ đầu rất yêu cái gió sắt se đặc biệt của thành phố thì đêm Ba Mươi tôi vẫn đáp chuyến bay cuối về Sài Gòn, ăn Tết cùng gia đình.

Nhìn sang anh thấy đã say nhưng vẻ vui cười, hứng thú.

Trong con ngõ khuya dẫn vào nhà Dì, đèn đường rực sáng, bước chân anh lạng quạng, bàn tay trái nắm chặt tay tôi.

Vào đến nhà, cũng vẫn còn vài phút trước giao thừa.

Tôi phải đưa cái túi xách của mình cho Tâm giữ để giúp anh leo lên 11 nấc thang.

Khi đã ngồi xuống được trên giường, anh ngược nhìn tôi, hỏi:

“Sao em chiều anh quá vậy?”

Tôi cười:

“Tại em thương anh!”

Đúng giờ giao thừa, cả gia đình Dì tụ hội nơi sân thượng. Chúng tôi cũng cùng góp mặt. Thật là một đêm giao thừa đặc biệt, RẤT ĐẶC BIỆT, trong cuộc đời tan tác của cả hai.

□

III.

***/ Nha Trang, mừng Một Tết Đình Dậu
(Thứ Bảy, 28/1/2017).**

Buổi sáng, Tâm đọc cho nghe những lời comment của quán Lê Bảo post trên Facebook TTBG (bên dưới những tấm ảnh Trinh chụp đêm 29 Tết):

“Đọc những điều này và nghe những bản nhạc cô chú hòa với nhau, tụi cháu thật sự xúc động. Cảm ơn cô chú và bạn hữu cô chú đã ghé thăm phòng nhạc Lê Bảo. Cảm ơn cô Túy Tâm đã đưa hai vị khách hiếm đến với tụi cháu và cả những người yêu nhạc ở đây.”

Tôi cười, nói với anh và Tâm:

“Mừng Một Tết mà được khen là hên quá rồi! Đêm nay lại được cháu ruột của thi sĩ Bùi Giáng mời ăn tiệc nữa.”

Quả thật, cuộc vui đêm mừng Một Tết tại nhà Bùi Bảo thật đáng nhớ. Chúng tôi một bọn 9 người ngồi đầy căn bếp. Cây piano Yamaha nằm cạnh bàn ăn, lặng lẽ “chờ mười ngón tay anh Ngọc” (lời Bảo). Chai rượu Jack Daniel được khai. Những lon bières được rót. Tiếng cụng ly chan chát. Tiếng chúc mừng năm mới được nói ra.

Tôi nhìn quanh. Cái không khí “*rất quen*” này, tôi từng nhiều năm hiện hữu, từ VN qua Paris, rồi lại Mỹ trong căn nhà góc Số Hai & William đi luôn vào các Con Chữ TTBG. Các cuộc vui thâu đêm, các cuộc chuyện trò có Âm Nhạc dự phần sống động.

Lại thốt nghĩ:

“Giá nơi đây là ‘*của tôi*’ thì hẳn sẽ thêm phần thanh lịch âm cúng!”

Tự dung nghe vời vọi thương mình và thương luôn cho anh. Anh từng có trong tay căn biệt thự rất đẹp theo kiến trúc Pháp (địa chỉ số 35 Nguyễn Hoàng Dalat)... Cả tôi cũng thế với căn nhà Những-Người-Trăm-Năm-Cũ ở Mỹ.

Vậy mà đêm nay...

Đêm nay sao lại thần thờ theo căn bếp âm nhà Bảo có hai chúng tôi và anh hiện hữu? Sao lại để lòng dao động vì một nơi chốn “*không phải của mình?!*”

Chẳng những căn phòng anh trọ tại Dalat đã đành là “đáng sợ” với sự cô đơn “*tưởng như có thể sờ mó được*”; mà luôn cả tôi, trong căn nhà có lối trang hoàng mỹ thuật cũng không làm ấm nổi trái tim. Đi ra đi vào nhìn vô số quyển sách trên kệ, thấy rất thương cho chúng. Nơi đây từng được nhiều người ngưỡng mộ; nơi đây trong hàng chục năm, đêm ngày tôi cúi mình trên bàn viết mà không thấy lẻ loi.

(Thế rồi cái rụp, từ khi Mẹ chết, nhất là từ khi Vân San và Âu Cơ bỏ đi, nơi đây lại trở thành năm-mồ-chôn-khối-tâm-hồn-tôi-lạnh-lẽo...)

Đêm nay ngồi trong căn bếp âm nhà Bảo, cái cảm nghĩ “*thèm muốn*” trở nên giống hệt mỗi lần hiện diện trong căn bếp của vợ chồng anh Văn Thanh ở San Francisco.

- + Thèm muốn một mái gia đình, thèm muốn một sự xẻ chia của tình chồng vợ.
- + Thời tuổi trẻ, CHƯA MỘT LẦN tôi dừng lại ý nghĩ trong phạm vi nhỏ bé như thế.
- + Hoặc, rất nhiều lúc lại mĩa mai khi nhìn bè bạn chung quanh cứ loay hoay hoài theo hai chữ “*hôn nhân*”.
- + Thời gian miệt mài viết về Van Gogh, Gauguin... thâm đắm nỗi cô đơn của họ, tôi cũng vẫn CHƯA MỘT LẦN nghĩ về nỗi cô đơn trong cuộc đời riêng mình một cách sâu sắc.
- + Trái lại, bất cứ lúc nào nghe những câu nói xót xa của các cô học trò lớn về cuộc sống tôi hiện tại khi ấy thì lại chỉ thấy lòng kiêu hãnh nhiều hơn với “*sự cô đơn rất đặc thù của một nghệ sĩ-nhà văn*”!

*

**

Lúc nghe dứt bản Em Đến Thăm Anh Đêm Ba Mươi, Cự vừa tự đệm guitare vừa hát bằng giọng Huế rất trầm, tôi đã nói với Châu (vợ Cự) và với Loan (vợ Bảo):

“Các em phải biết rằng mình đã rất may. Tại sao? Bởi vì dẫu hai đấng ông chồng ban ngày có cắt xén giấy má mỗi tay cỡ nào, hoặc 4 giờ sáng thức dậy nướng thịt thơm phức cho vợ kịp buổi bán điếm tâm ra sao thì cũng nhiều lúc các em còn được họ cầm đàn mà hát cho nghe. Chứ còn chị, một đời ước ao điều đó vẫn không được.”

Cả bọn ngẩn ra. Tôi gật:

“Thật. Suốt đời chị chỉ đàn cho thiên hạ nghe mà đâu có được ai đàn cho nghe, nhất là khi mình đang ngủ lơ mơ.”

Và cười phá lên:

“A mà không! Có một lần chứ. Một buổi chiều trong tháng 12/2016 vừa qua, tại căn nhà đường Mai Hắc Đế Dalat, được nghe anh Ngọc đàn khi đang nằm trong phòng. Lúc ấy nghĩ, ước mơ nhỏ nhẹ đã đến, lại là trong một bối cảnh rất êm đềm thơ mộng! Nào dè... Chỉ trong nháy mắt không nghe gì nữa...”

Loan và Châu cùng bật hỏi:

“Sao vậy?”

Tôi đáp thản nhiên:

“Bởi vì anh Ngọc ngừng tay... Thế thôi!”

Rồi nói giữa mọi người:

“Hạnh phúc rất mong manh, không đậu lâu cho ai. Các em ĐANG CÓ hạnh phúc, vậy phải nên biết trân trọng nó.”

Hướng riêng về Cự:

“Có những khuya ở nhà Dì, ngồi vào bàn viết lúc 4 giờ sáng, nghe mùi thịt nướng bay lên, chị đã ra sân đứng nhìn xuống căn bếp xếp đầy chai lọ của vợ chồng em, tâm trạng ngẩn ngơ thèm muốn... Tự nghĩ, ‘đó là hạnh phúc’. Ngay như chị đây có muốn nướng thịt cũng chẳng biết để làm gì và cho ai ăn!”

Cự và Bảo cùng bật cười ha hả.

(...)

*/ Nha Trang, thứ Ba, 30/1/2017

(Mùng 3 Tết)

Buổi sáng tỉnh dậy đã thấy anh pha sẵn cho một cốc café, thái độ ân cần, khác hẳn cái vẻ lạnh căm của mọi bữa. Lòng tôi lặng lẽ, không buồn và cũng chẳng vui với sự thay đổi ấy. Tự thấy trong chính trái tim riêng cũng đã có một lớp sương mù bao phủ. Nhưng, còn biết làm sao khi mà mọi tia lửa mỏng manh cuối cùng cũng đã bị chính bàn tay anh vùi dập đi từ gần một tháng qua.

*/ Nha Trang, thứ Ba, 7 tháng 2, 2017 (mùng 7 Tết).

Lúc quá nửa đêm, khi anh đã ngủ, tôi mở laptop ra làm việc thì nhận thư anh Văn Thanh (từ San Francis- co).

BG,

Đọc Số Phận Lênh Đênh Của Một Cây Đàn, những dòng viết đầm nước mắt, cứ tưởng như nạo vét đến cạn tầng đáy của tâm hồn, những chai sạn.

Không! Đó là những tiếng vỗ cánh khi vượt bay lên khoảng trời cao, vượt lên tất cả, cười át đi tất cả, để nhìn lại tất cả, cho một ca khúc mới trỗi sinh trong đời mình!

*Đó là thu hoạch, đó là niềm hạnh phúc chứ không hẳn là nỗi đau như khi BG hạ bút viết!
Mừng cho BG! (VT.)*

*/ Nha Trang, 5 tháng 2/2017

Từ lúc cây đàn được yên vị tại phòng khách nhà chị Kiều, mỗi buổi chiều, chúng tôi đều qua đó tập dượt.

Cảm xúc dậy lên khởi nguồn bởi không gian nhiều hơn Âm Nhạc. Từ nhà Dì, hẻm 22 Quang Trung, tay phải ôm violon, tay trái nắm bàn tay anh, lần ra đầu ngõ, chờ cho voi dòng xe cộ, băng qua bên kia đường, đi thêm quãng ngắn, đến căn nhà số 25 Quang Trung.

Trời vào xuân đầy nắng. Con phố nhộn nhịp xe cộ.

Cái dáng cao lênh khênh chậm từng bước cạnh bên thân hình nhỏ bé-tóc-dài-làn-da-rám-nắng.

Khuôn nét anh vẫn im lìm nhưng đã thấy hồng lên chút tươi tỉnh.

Ghé vào cái quán cóc quen thuộc đầu ngõ uống ly café trước khi vào nhà chị Kiều mở đàn cho vang ra những âm thanh đến tận buổi chiều tà.

Kỷ niệm chỉ đơn giản vậy nhưng thật đã gọi lên trong tôi rất nhiều xúc cảm. Con đường Quang Trung bây giờ khác rất xa với con đường Quang Trung của 43 năm cũ có ngôi nhà số 7B của Mẹ. Thay thế cho cái vẻ êm đềm thanh lịch ngày xưa với hai hàng cây râm mát chính là sự ồn ào hỗn tạp của cuộc sống bon chen giành giật dưới chế độ CS ngày nay.

Tất cả đều đổi “khác”, vạn vật “khác” và cả lòng người cũng “khác”.

Tôi nhìn ra rất rõ điều ấy.

Vậy mà sao như vẫn mơ màng thấy “*chẳng có gì là khác*”.

Thời gian 43 năm không làm biến thể được cảm xúc trong tim người nghệ sĩ. Giọt nắng hồng và cái lạnh se se của những ngày đầu xuân 2017 vẫn KHÔNG KHÁC GÌ với giọt nắng hồng và cái lạnh se se của mùa-hè-1974-thuở-thứ-nhất-đi-vào-đời-anh.

*/ Nha Trang, 8 tháng 2/2017

Chị Kim Chi đến Nha Trang khi chúng tôi đang tập đàn bên nhà chị Kiều. Tâm tư rung động khám phá ra từ vóc dáng thanh tao đã tàn phai nhan sắc trước mặt một “chị Kim Chi” hoàn toàn không giống với chị Kim Chi của quãng đời Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau thời cũ.

Ôm tôi vào ngực, chị nói thì thầm rất khẽ:

“Nhìn em như vậy, ai dám bảo là bên Mỹ không còn đàn ông theo, để đến nỗi phải về VN tìm anh Ngọc, hả em?”

Rồi chị cười ha hả!

□

IV.

*/ Buổi chiều 11 tháng 2/2017

(Sau khi xảy ra câu chuyện nát lòng Âu Cơ tạo ra ...

(TTBG lược bỏ...)

... tại nhà chị Kiều, tôi buông đàn, ngồi xuống cạnh anh trên ghế salon.

Anh khóc, đưa mouchoir lên chùi mắt, và nói:

“Anh không ngờ em phải trải qua quá nhiều chịu đựng đau khổ đến vậy. Lỗi tại anh. Chính anh mới là người có lỗi. Anh xin lỗi đã đem phiền muộn đến trong đời em.”

Tôi lặng im, tâm hồn tan nát, nghe anh tiếp:

“Anh xin thề ‘từ đây mình sẽ nắm tay đi trọn đời trên con đường âm nhạc. Bây giờ so với ngày xưa mười phần, tài nghệ anh chỉ còn ba. Nhưng anh xin thề là sẽ cố gắng nhiều hơn để đạt lại độ cũ. Xin em tin anh.”

Xong, đề nghị đón taxi ra biển chơi cho khuây khỏa, tôi từ chối.

Về nhà Dì, tôi gọi Cự:

“Cự ơi chị đang nấu ruột.”

Giọng Cự hốt hoảng:

“Có gì vậy?”

“Chị muốn uống rượu!”

Thế là một cuộc rượu bày ra 15 phút sau nơi sân thượng nhà Dì giữa tôi, anh, Cự và Tâm.

Ngồi nhìn quanh, khung trời lạnh lạnh, tôi không đáp câu hỏi Cự về lý do hai chữ “nấu ruột”. Chỉ nhớ lại buổi tối đầu tiên ngay tại vị trí này, hai chúng tôi hiện diện trong tâm trạng phấn khích bao nhiêu giữa đám bạn (gồm Tâm, Cự, Bảo và vợ chồng Giang Hiệp) thì lúc này lại ủ rũ bấy nhiêu.

Cũng nhớ lại câu chuyện trưa nay bên nhà chị Kiều, tôi xót xa theo tình cảm hối hận của Âu Cơ (sẽ phải có trong một ngày...) thì ít, mà thương cho phần số của cả anh lẫn tôi thì nhiều.

Rõ là Định Mệnh! Không biết làm gì khác hơn là đổ thừa cho Định Mệnh!

*/ Phi Nôm, thứ bảy 18/2/1017

Cùng với Lửa đi Dalat ăn cưới đưa cháu của Lộ, để anh lại Nha Trang.

Đến Dalat lại đổi ý, trao tiền tặng cho Lộ, gọi điện cho Mỹ Vân lên rước về Phi Nôm.

(Quả thật từ hai tháng qua, mọi ý muốn trong tôi cứ liên liên thay đổi, biểu lộ một tâm trạng bất an cùng cực!)

Ở Phi Nôm, tâm hồn lảng đong, tôi tiếp tục làm việc trên Internet, tìm đọc các tác phẩm ưng ý.

Lúc bước ra phía đồi thông sau nhà, nhìn mảng trời cao, đột nhiên thấy nhớ tha thiết tiếng đàn anh, trái tim nôn nao, quần thắt. Đặc biệt bài Over the Rainbow và My Way với những note basse rất đặc biệt dưới những ngón dài tay trái. Một lần trong mùa nghỉ hè 2016, tập với nhau tại quán café đang tạo dựng, anh đã nói:

“Anh biết em yêu hai bài này nên cố tìm đi tìm lại hoài câu intro nào cho hay để dẫn cái mélodie violon của em vào cho ngọt.”

Lại cũng nhớ bài Kiss Me Goodbye mà một lần ở Nha Trang nghe tôi đề nghị *“mình nên tập bài này”* vì *“đó là kỷ niệm tan tác thứ nhất trong tình yêu chúng mình năm 1974...”*, thì, từ ấy, trong những đêm từ quán nhạc Lê Bảo trở về con ngõ tối nhà Dì, một tay nắm tay tôi, tay còn lại anh vỗ vào đùi làm nhịp, miệng hát lên câu basse và điệu trống... (Anh nói, *“để cho anh nhớ!”*).

Rõ ràng âm nhạc vẫn còn làm anh lưu luyến.

Tôi muốn bỏ Phi Nôm bay về Nha Trang ngay, trong cùng lúc hồi tưởng khuôn dáng lạnh lẽo của anh, lại đắm ngàn ngại.

Tự hỏi, tôi mà còn nhớ tiếng đàn anh là thế, huống hồ anh, làm sao tìm ra được cái dáng gypsy và giọng violon nào tha thiết hơn kể từ ngày tôi đi ra khỏi đồi anh?

*/ Thư gửi Huỳnh Nguyên Hiếu (Dalat).

Phi Nôm, Dalat, Chủ Nhật, 19/2/2017

Con thân mến,

Cảm ơn con đã đọc và hồi âm thư cô.

Cô vẫn đang ở Phi Nôm. Và cũng vẫn nói (nếu con hỏi về tình trạng sức khỏe cô) rằng “Cô không biết trả lời sao!”.

Thực sự, nhiều khi Con Người dẫu cứng rắn nghị lực đến đâu cũng đành phải thúc thủ trước Định Mệnh.

Có lẽ cô đang là như vậy khi LAI đối diện với vị thần Định Mệnh, y hệt một chiếc lá đang xoay vòng trong cơn lốc không biết rồi sẽ bay về đâu?

Lẽ ra cô đã về Nha Trang sáng nay (Feb. 19/2017) nhưng từ hai ngày qua, tìm đến nhà đưa học trò 40 năm cũ, cô thấy tâm hồn bình an hẳn so với bất cứ nơi nào trong gần ba tháng qua cô hiện hữu, nên quyết định tức thì sẽ ở lại đây thêm vài ngày.

Thật kỳ lạ, con người từng được bạn hữu nhận xét “Cứng như đồng và đứng thẳng như thông!” lại rất thềm một khung trời tinh mịch!

Đôi lúc nghe câu hỏi của vài độc giả:

“Tại sao BG có được giọng văn lắng đọng, điềm đạm, trong khi cuộc đời không ngừng sóng gió?”

thì cô mới chợt nhận ra:

“Chính vì KHÔNG CÓ được sự an bình ngoài thực tế, cô đã đi tìm và tự tạo điều đó trong chữ nghĩa riêng mình.”

Sự ĐI TÌM này không giống như vẫn thấy ở những con người bình nhật chung quanh, mà chính là nỗi khắc khoải khôn nguôi trong trái tim người nghệ sĩ.

+ Như Van Gogh đi tìm một thế giới mới cho Nghệ Thuật ông bằng một phát súng bắn vào ngực;

+ như Gauguin từ bỏ xã hội văn minh Paris để tìm về sống và chết ngay trong vùng đất hoang dã ở Tahiti...

Ba tháng qua kể từ ngày 29/11/2016 đến nay với Cô cũng là như vậy. Nhìn và trò chuyện, chắc chắn con và bất cứ ai chẳng thể nào cho rằng nội tâm cô luôn luôn xáo động theo diễn biến tíc-tắc của từng sự việc? Nhưng đó lại là điều thật.

Ở đây cô xác định, giữa cô và bác Ngọc không phải là một “sự kết hợp của thân xác”, cũng không cả ý tưởng “muốn tái tạo một mái gia đình” cho chính cô, mà là “sự cùng nhau tìm kiếm lại đứa con Âm Nhạc” đã bỏ mất từ tháng 5/1975.

Tuy nhiên cho đến tận bây giờ, cô mới nhận thức rõ điều rằng, đứa con đáng thương ấy, vĩnh viễn cô vẫn tìm không thấy!

Trước cái ngày rời nước Mỹ (Nov. 27/2016), cô đã ôm cây đàn violon vào ngực và nói với NÓ những lời từ tạ: "Xin hẹn gặp ở kiếp sau! Kiếp này thôi đã lỡ."

Thế rồi mọi sự diễn biến rụp rụp theo chuyện cây đàn piano và Bác Ngọc, như con đã biết...

Đó là Định Mệnh! Mà đã gọi Định Mệnh thì chẳng ai có thể cưỡng được cái gọng kềm đáng sợ của nó.

(Trong thư gửi cô hôm qua, cũng thấy con dùng chữ Định Mệnh!)

Cái cuối cùng của Định Mệnh trong chuyện này là cô “đành thua” khi nhìn rõ Âm Nhạc đã từ bỏ người bạn đồng hành mà cô đã khổ công đi tìm LẠI suốt 42 năm qua.

Ngày Mar. 12/2017, cô sẽ về Mỹ.

Mới tuần lễ trước, nghĩ đến điều PHẢI trở lại Mỹ, cô thấy rợn người khi hình dung căn nhà và khu vườn rộng trong thời tiết đang rất lạnh mà chỉ mình cô cư trú...(Thuở trước luôn có Âu Cơ đi bên cạnh, có bà mẹ già ngóng chờ nơi cửa bước chân cô lang bạt... Lần này, hoàn toàn đơn độc, đi chẳng ai đưa và về chẳng ai đợi, cô thấy sợ quá đến muốn bật khóc!)

Tuy nhiên, chỉ ngày hôm qua ở Phi Nôm, cô KHÔNG THẤY sợ nữa, nguyên do khởi từ hai nhận thức:

1/ Số phận cô là phải MỘT MÌNH khi đã chọn bước trên con đường Nghệ Thuật.

2/ Cái bàn viết trong căn-nhà-những-người-trăm-năm-cũ mới chính là “nhân vật” đang mở rộng vòng tay để chờ đón sự quay về của cô. Còn Âm Nhạc (biểu tượng qua bác Ngọc) thì (như trên đã viết): "Đành hẹn kiếp sau gặp lại!"

Con thân mến,

Chuyện của con, cô không dám hỏi nếu con không nói. Nhưng dù gì, có một người để mình chia sẻ thì cũng là điều quý. Hãy xem cô là bạn, một người bạn vong niên lúc nào cũng sẵn sàng lắng nghe tất cả những mẫu chuyện mặt trái cuộc đời từ TẤT CẢ mọi người chung quanh.

Một điều hẳn con cũng biết: Trong nỗi Đau Khổ luôn luôn có niềm Hạnh Phúc; trong sự Thối Rữa bao giờ cũng nảy cái mầm của sự Phục Sinh.

Đó cũng chính là điều quy lại cái ý con đã viết trong thư gửi cô hôm qua:

... "Con mong những chuyện không vui và đau khổ sẽ nhắn gửi được với cô một điều gì đó."

*Hai ngày ở Phi Nôm cô vào Google, tìm ra được nhiều tác phẩm ngoại quốc rất ưng ý, đặc biệt cuốn *The House of Dead* của Dostoievski mà cô đang dịch dở dang hơn nửa cuốn rồi ngưng, nên rất hứng thú mà làm việc tiếp trên nó.*

Rõ ràng Âm Nhạc đã bỏ cô nhưng Văn Chương vẫn còn ở lại cùng cô, con ạ.

Thân mến chào con,

Cô BG.

*/ Nha Trang, thứ Bảy 25/2/2017.

Đêm nay tại bàn tiệc nhà Bảo, ngồi cạnh anh nhưng thấy sao vô cùng xa lạ.

Nhớ lại hai ngày trước ở Phi Nôm, tìm đọc trên Internet tác phẩm Alexis Zorba (*Nikos Kazantzakis*) với đoạn mở đầu đơn giản: ¹

"Tôi gặp anh lần đầu ở Piraeus. Tôi muốn đáp tàu đi Hy Lạp nên lần xuống hải cảng.

Trời còn tối và mưa đang trút. Một cơn gió mạnh thổi tung đợt sóng vào tận quán café. Liếp cửa đóng kín. Quán nồng mùi lá ngải ủ lâu ngày.

Không khí bên ngoài buốt giá, làn kính mờ đục theo hơi thở của khách. Năm, sáu thủy thủ qua đêm tại đây cuộn mình trong những áo khoác da dê nhâm nhi café, mắt nhìn chăm chăm ra biển qua các cửa sổ đục màn sương ẩm.

Đàn cá hoảng kinh theo sóng dữ, lặn sâu dưới đáy. Đám dân chài ngồi chờ cơn bão đi qua để cá ngoi lên đớp miếng mồi cáu. Các con cá bơn, cá đuối trở về sau cuộc hành trình đêm tối. Bình minh đang ló dạng..."

Khi ấy nghĩ, *"Tôi là mẫu người DÁM SỐNG và SỐNG HẾT LÒNG như nhân vật Alexis Zorba trong tiểu thuyết"*.

Điều buồn là trong cuộc sống mấy mươi năm CHƯA TÌM RA "đối thủ" xứng tay (gọi cách khác là "tri âm tri kỷ"). Thấy, đại đa số chung quanh ai cũng đều chỉ "THỦ" cho riêng mình điều lợi mà không màng đến việc "BAN RA CHO" kẻ khác. Trên nước Mỹ đã thế mà trong đất nước VN Cộng Sản lại càng hơn thế nữa. Hình như *"con người thời bây giờ"* rất "mặn" với hai từ "giả dối"? Xa lạ đối với nhau thì giả dối đã đành, mà trong thân tộc ruột thịt cũng chỉ đem cái tâm giả dối ra hành xử với nhau.

Có những điều không sao hiểu nổi!

Cái đầu nhà-văn-tôi rõ là bị nghiền trước những việc "không thể hiểu" như vậy.

¹ TTBG chuyển ngữ từ một bản Anh ngữ.

Đêm tại nhà Bảo, ý nghĩ trên cứ quay cuồng tâm trí. Lại nhớ da diết cái bàn viết trong căn nhà những-người-trăm-năm-cũ. Chỉ riêng nơi đó, giữa vô số linh hồn cổ đại, tôi mới KHÔNG tìm ra sự giả dối. Ở đó, mới thấy cuộc đời và lòng người (cho dù là ở “thời bây giờ”) KHÔNG khiến tôi sợ hãi mà thôi.

Tôi làm lì uông, trái tim lặng ngắt. Mạnh nha trong đầu là nỗi cảm nhận sự chia ly đang lấp ló đâu đó. Bỗng thấy buồn, rất buồn, cái buồn thấm sâu trên từng sợi rượu... Lại lắc đầu xua đuổi nỗi buồn và ý nghĩ... Hớp tan, tan hớp, trắng tròn rồi khuyết, bèo giạt lại trôi... là chuyện thường tình của thế gian muôn thuở!

Lúc thiên hạ xin nghe violon, tôi đứng lên mở hộp... Nhưng bởi đã uống nhiều rượu quá, lại ngồi ngay hướng phun của quạt máy nên thấy lão đảo, hai mắt hoa lên, vừa kịp ôm đàn bước ra nằm gục trên salon phòng trước.

Đôi lần nghe tiếng Tâm gọi nhưng đầu có ngóc đầu được thì cũng đành nằm xuống. Thần trí chưa mê hẳn nên những âm thanh, lời nói trong bàn tiệc mơ hồ vẫn nghe văng vẳng. Nghe một câu Tâm hỏi:

“Chị Thu Vân đã làm đủ cách để lôi anh lên, không ai làm được như vậy, cuối cùng chị vẫn không biết anh muốn gì?”

Cũng nghe giọng anh đáp:

“Anh đã bỏ tất cả những liên hệ Dalat để theo chị xuống Nha Trang, nhưng anh cũng không biết chị muốn gì?”

Chỉ thế. Rồi tôi mê đi, hai tay vẫn ôm trên ngực cây đàn violon và cây archet.

Lâu lắm... Thật lâu lắm...

Cự và Tâm xóc hai bên, vực tôi đứng dậy, lần dò từng bước tìm đôi giày và cái túi xách.

Ra đến ngoài ngõ nhà Bảo, ánh đèn cột điện sáng trung, cảm xúc thân thuộc theo vùng trời khuya Nha Trang làm tôi bùng tỉnh.

Tôi cứ đứng gục mặt vào cột điện, thân thể rã rời, tâm thần mê mẩn. Tâm và Cự đứng chờ bên cạnh. (Còn anh thì đã được Bảo đưa ra xe hơi trước rồi).

Nghe Cự nói:

“Em thương chị lắm!”

Trán vẫn áp vào làn ciment lạnh mát của cái cột điện, tôi lẩm bầm:

“Chị buồn quá, buồn quá!”

Thế rồi mọi nỗi niềm dày đặc bấy lâu như được luồng sáng đèn làm cho rục òa ra.

(Ngày hôm sau nghe Tâm kể, “anh Ngọc đàn *Summer Time* và *Stardust* rất hay. Từ lâu nay, đêm qua mới thấy anh xuất thần thật sự trong âm nhạc.”)

*/ Nha Trang, Chủ nhật 26/2/2017

Vẫn còn rất mệt nên không đáp ứng những câu han hỏi ân cần của anh, không cả cầm lên tô cháo mà anh đã lò dò từng bước ra phố mua, mang về lúc sáng, tôi chỉ nằm dài suốt ngày trên tấm chăn trải dưới chân bàn viết, người run lập cập.

*/ Nha Trang Thứ Hai 27/2/2017

Ngày hôm sau mới thật tỉnh hẳn, ra ghế xích đu ngồi hút thuốc một mình.

Anh lần bước, đến cạnh, giọng khẽ khàng run rẩy:

“Anh cần bàn với em một việc.”

Tôi ngược nhìn, mệt mỏi.

Khuôn mặt anh lộ nét e ngại:

“Em để anh trở về Dalat nhé. Bao giờ em từ Mỹ quay lại thì chỉ cần gọi một tiếng, hai ngày sau anh sẽ có mặt bên em ngay.”

Gật đầu buông xuôi, tôi không chút nào phản ứng.

V.

*/ Nha Trang, thứ Ba 28/2/2017.

Tôi khởi sự lao vào việc in ấn các tác phẩm văn chương. Mỗi sáng chỉ lo đầy đủ thức ăn để sẵn cho anh, rồi suốt ngày hoặc là cúi đầu nơi bàn viết, hoặc một mình đi ra tiệm photocopy in sách. Thấy tiếc từng phút thời gian trôi đi, tiếc ba tháng đã bỏ quá nhiều thì giờ mà không tìm ra âm nhạc đã mất.

*/ Nha Trang, thứ Tư, 1 tháng 3/2017.

Tôi nói với anh:

“Em muốn xin anh một đặc ân”.

Giọng anh nhẹ:

“Em cứ nói.”

“Nếu anh không ở lại đây chờ em mà muốn về Dalat thì để cho em về Sài Gòn trước.”

Vẻ ngạc nhiên (như một câu hỏi) hẳn lên trong đôi mắt sau cặp kính.

Tôi cúi đầu:

“Em không dám đối diện MỘT MÌNH với những kỷ niệm ba tháng qua có anh ở đây.”

Anh gật đầu bằng lòng điều ấy.

*/ Nha Trang, ngày 2 tháng 3/2017.

Anh gọi Ngọc Sáng bảo xuống Nha Trang đón anh. Đứng cạnh nghe, biết ra sự so le giờ giấc giữa hai cha con vì công việc của Sáng, tôi nói:

“Vậy thì để em thuê xe đưa anh về Dalat.”

Anh từ chối:

“Em đã phải chịu tổn nhiều quá cho anh rồi.”

Tôi cười khan:

“Em đưa anh đi khỏi Dalat được thì em cũng đưa anh trở về Dalat được.”

*/ Nha Trang, thứ Sáu ngày 4 tháng 3, 2017

Hình như tôi đã hiểu được ý anh muốn gì sau hơn ba tháng loay hoay tìm kiếm (đến như cạy tung cái đầu và bộ mặt giá băng kia mà vẫn vô ích!) Có lẽ là “anh VẪN MUỐN CÓ MỘT CHỖ Ở ỔN ĐỊNH ĐỂ SỐNG VÀ ĐÁNH ĐÀN VỚI TÔI (*“Chỉ với Em thôi!”*) như lời anh nói mùa hè 2016 và cả mấy lúc gần đây ở Nha Trang).

*/ Nha Trang, ngày 5 tháng 3, 2017

Sau cái đêm ăn cơm nhà Giang, trông anh như có gì áy náy. Tôi lặng im không đưa câu hỏi.

Cuối cùng, anh tỏ thật, vẻ rất ngần ngại:

“Nếu em muốn anh ở lại Nha Trang chờ em từ Mỹ quay lại thì mình hỏi chuyến xe về Dalat?”

Thật cũng bất ngờ...

Nhưng rồi tôi đáp (lòng vừa “ngậm ngùi” pha lẫn “ngao ngán”!):

“Mọi thứ đã sắp đầu vào đó, hành trang anh đã vô thùng hết, ngày lên đường đã định, xe đã gọi .”

Một kết thúc buồn của một mối tình lớn!

*/ Dalat, ngày 11 tháng 3, 2017

Cùng Túy Tâm đưa anh về Dalat trên chuyến xe riêng. Nhìn qua cửa sổ những núi đồi chạy lùi phía sau, tâm tư lặng lẽ theo cảnh sắc tuyệt vời trước mắt, tôi thấy mình kiệt sức, giống như một kẻ ngã vật ra nơi lằn ranh cuối của cuộc thi nhiều vòng chạy bộ. Cả tâm hồn lẫn xác thân đều cùng cảm giác. Nhớ lại cách đây hai tháng khi cùng Lộ và mẹ con Tâm hộ tống anh từ Dalat xuống Nha Trang (cũng trên chiếc xe và người tài xế này), nhìn những hàng thông cao ngất, tôi đã nói với mọi người:

“Đây có lẽ là lần cuối cùng anh Ngọc và cả chị còn đi trên con đường đèo Dalat - Nha Trang.”

Vậy mà!... Thời gian!...

*

* *

Tối Dalat lúc 2 giờ trưa, chẳng thấy đưa con nào của anh hiện diện; gã tài xế lại lỳ ra, để mặc tôi và Tâm ra sức giúp anh khiêng những thùng, những valise nặng chịch từ xe xuống đầu dốc, rồi vất vả lặn vào tận nhà, xong lại từng bước bê lên 18 bậc thang mới đến phòng anh. Nơi vóc dáng già nua còm cõi đó chỉ là một sự im lìm chịu đựng đến khiến tôi nao lòng thật sự.

Từ balcon, tôi đứng nhìn quanh. Chỉ là nóc nhà và nóc nhà, chẳng chút màu xanh của bầu trời hay cây lá.

Lại nhìn vào phòng anh. Sự xót xa của lần tháng 8. 2016 đi với Giang đến đây không còn nữa; thế vào chỉ là ý nghĩ buồn rầu pha lẫn ngạc nhiên và xa lạ. Tự nghĩ “*Anh THUỘC VỀ một thế giới có những con người KHÁC HẸN với cái thế giới tôi sống; ngay chính ANH cũng RẤT KHÁC với con người riêng tôi.*”

Dù vậy, nhìn nét tươi tỉnh của anh trong nơi chốn này cũng THẬT KHÁC với trạng thái im lìm như tượng đá ở Nha Trang hai tháng trước, tôi thấy an lòng cho anh theo điều ấy. Cái mặc cảm “có tội” trong lần cùng Giang tới đây dạo tháng 8/2016 năm ngoái nay HOÀN TOÀN tan biến. Thấy, như mình vừa trả dứt được một món nợ đã mang từ tiền kiếp. Thấy, sự chọn lựa LÀ CỦA ANH (người chủ nợ) chứ chẳng thể nào CỦA TÔI (kẻ mắc nợ anh!)

Thế cũng xong!

Trong vô thức, một linh tính báo cho biết rằng “*không bao giờ chúng tôi còn cơ hội đàn với nhau lần nữa...*”

Tâm trạng sao thật gập ghềnh hụt hẫng...

*

* *

Mang nỗi hụt hẫng đó cùng với Tâm lên phố kiếm khách sạn trú lại qua đêm, sáng mai về Sài Gòn sớm. Dalat đã chết, hình ảnh anh cũng đã nhạt, cung đàn từ đây xin vĩnh biệt...

Tưởng thế!...

Nào dè lúc 6 giờ chiều, cô thân ngân khách sạn gọi lên phòng báo cho biết “*có chú Ngọc tìm cô Bông Giấy.*” Điều này thật ra ngoài trí tưởng của cả tôi lẫn Tâm.

Anh xuất hiện nơi cửa phòng, điệu mặt nhọc nhung tươi tỉnh, thái độ dịu dàng như cũ:

“Em khỏe không? Ăn gì chưa? Anh vừa dọn dẹp xong, đi vội đến đây nên chẳng kịp mua gì mang đến cho em.”

Tôi thấy ngỡ ngàng thật sự.

Đây là lần “thứ nhất” mới bắt gặp lại “thái độ vội vã” của thời gian RẤT ĐẦU TIÊN đi vào đời nhau ở Nha Trang dạo tháng 7/1974 đúng 42 năm trước. Có cái gì thật là mới mẻ, y hệt những chiều anh “*từ đâu đó*” ghé tạt qua căn nhà 7B Quang Trung thăm tôi...”

Tâm trạng bồi hồi theo một thoáng hương xưa vừa chợt thấy, (vậy mà) tôi vẫn phá lên cười:

“Em phải hỏi anh có mệt không, sao lại là anh hỏi em?”

Khuôn mặt anh trông chần chờ như có điều gì muốn nói... Và rồi chỉ là câu hỏi băng quơ:

“Sáng mai em và Tâm về Sài Gòn?”

“Dạ. Để chiều mai lên máy bay... Thôi, anh nằm nghỉ chút đi, nằm trên giường em nè, chốc nữa đây chúng mình ra phố kiếm cái gì ăn.”

Anh ngoan ngoãn thả mình trên chiếc giường của tôi, còn tôi ngồi ghé vào giường Tâm.

Nhìn anh, quả tình tôi thấy có gì gần gũi, khác hẳn với “một anh” hai tháng qua ở Nha Trang.

Từ anh, đôi mắt nhắm, tấm thân dài, tôi như bắt gặp lại ĐÚNG HÌNH ẢNH NGƯỜI ĐÀN ÔNG ĐƯỢC TÔI TRAO GỬI TRỌN TRÁI TIM trong buổi chiều tại hotel Thanh Hà, hay buổi tối tại hotel Nautique dạo tháng 8/1974 đã rất xưa...

Cảm nghĩ bất chợt khiến trái tim rung động nhưng bị nén chặt dưới bộ mặt thản nhiên trong khí trời chiều lạnh lẽo...

Được chừng 15 phút, anh choàng tỉnh, bật ngồi dậy, vừa vói tay lấy áo khoác máng nơi đầu giường vừa nói:

“Anh phải đi ngay kéo người ta đóng rào, dành đường cho khách đi bộ. Hôm nay thứ Bảy phải không em? Xe anh gửi nơi đầu phố.”

Tôi thoáng chút hụt hẫng (lại hụt hẫng!) nhưng cũng chẳng một lời nói hay thái độ nào níu kéo bước chân anh.

Đó là *lần cuối cùng chúng tôi còn nhìn thấy nhau (trên cõi đời này).*

[]

*

**

KẾT TRUYỆN.

+ “Ngày xưa (còn sống) anh có quá nhiều thứ ĐỂ MẮT...”

+ Bây giờ đã thành *Người-Nhật-Nguyệt-Buồn-Như-Nhau*, anh lại có QUÁ NHIỀU THỨ để được bạn hữu và độc giả NHỚ HOÀI qua những-con-chữ-dịu-dàng-của-tôi.

Trần Thị Bông Giấy
(Bài kết thúc tại San Jose, thứ Sáu Mar. 6/2020 11:55 khuya).

[]

